

Voor Lucia

**Duizend jaar geleden of zelfs nog langer.
In een ver land dat nu Yucatán heet ...**

Ontmoeting in de jungle

Hij rook de twee mensen voordat hij hen zag. Besluiteloos bleef Ecco staan. Hij voelde zijn snorharen krullen en zijn oren onrustig bewegen. Moest hij de mensen uit de weg gaan? Dat was niet echt nodig, want dit deel van het regenwoud was het territorium van zijn clan en in zijn pantergedaante hoefde hij bijna niemand te vrezen.

Te lang nagedacht, schold Ecco zichzelf uit. Hij kon de twee vrouwen – de een met grijze strepen in haar haren, de ander jong en met een aapje op haar schouder – al zien door het gebladerte. Ze droegen roodbruine jurken die hun schouders en armen bloot lieten, waren blootsvoets en gevlochten manden balanceerden op hun hoofd. De jongste, met een iets donkerdere huid dan haar metgezel en met grote bruine ogen, bukte zich om een vrucht te pakken die van een van de bomen was gevallen en nog niet door de mieren was opgeëist.

Toen ze hem opmerkten, zwaaide de mand van de oudere vrouw vervaarlijk heen en weer en maakte de jongste een geluidje. Ecco keek haar geïrriteerd aan. Dat was geen geluid van schrik. Wacht eens even, was ze blij hem te zien?

Twee ademhalingen later kreeg hij het antwoord toen de twee zich voor hem op de grond wierpen. ‘Jij bent toch de god, nietwaar?’

vroeg de jongste ademloos. ‘Je was geweldig tijdens de audiëntie met onze jaguargodin! Waarom heb je de stad weer verlaten?’

‘We hebben tot u gebeden en gehoopt dat u uw eigen tempel in Elámon zou krijgen,’ voegde de oudere vrouw er nederig aan toe.

O, geweldig. Ecco kwam dichterbij op zijn grote, nachtzwarte poten. Krijsend vluchtte het aapje van de schouder van het meisje de struiken in. Die had tenminste genoeg verstand om bang voor hem te zijn.

Nu stond hij geen drie mensenlengtes meer verwijderd van de twee stedelingen. Ze zaten nog steeds gehurkt voor hem, zodat hij alleen de bovenkant van hun hoofd kon zien. Ze waren duidelijk aan het wachten op hun lot. Als hij geen woodwalker was geweest en grote honger had gehad, had hij hen ijskoud kunnen doden.

Ecco zuchtte. *Ik moet hun vertellen dat dit geen goed idee is*, dacht hij, maar ze waren natuurlijk geen walkers en verstonden geen gedachtetaal. Dus haalde hij zich zijn menselijke gedaante voor de geest – een gespierde jongeman met brede jukbeenderen en schouderlang zwart haar – en wachtte tot de spieren en botten onder zijn vacht verschoven. Een briesje streek over zijn onbehaarde huid en de transformatie was compleet. Een mug had het opgemerkt en vloog hem gretig aan. Met een mep drukte Ecco hem plat op zijn arm.

Heel langzaam en met grote ogen keken de twee vrouwen op ... en hun ogen werden nog groter. Ongeduldig rukte Ecco een reusachtig blad van een struik en hield het voor zijn kruis. De schaamtegevoelens van mensen waren zo belachelijk.

‘Ik ben niet langer een van jullie goden,’ zei hij tegen de twee. ‘Misschien ben ik dat wel nooit geweest, dat was gewoon een idee van jullie jaguarfamilie.’

De oudere vrouw hief beide handpalmen op en begon een lied te zingen dat Ecco als een eerbetoon herkende. Ook dat nog.

‘Het heeft geen zin om mij te aanbidden. Jullie kunnen maar beter ophouden met die onzin.’

Het meisje keek hem met stralende ogen aan, knikte verrukt en raakte een symbool aan dat op haar arm geschilderd was. Had ze ook maar iets begrepen van wat hij had gezegd?

‘Misschien is het verstandig om nu te vertrekken,’ stelde Ecco voor en hij voelde in zijn borst een grom opkomen. Nu keken ze wel een beetje angstig, maar ze gingen er nog steeds niet vandoor. Dus draaide Ecco zich om en liep weg, waarbij hij bewust geen moeite deed om geen geluid te maken.

‘We hebben een verzoek,’ riep de oudere vrouw hem na. ‘U hebt de goddelijke gave om troost te bieden. Alstublieft, pantergod.’ Haar stem verstilde tot een fluistering. ‘Mijn man is gestorven, we zijn zo lang gelukkig geweest samen, het verdriet vreet me van binnenuit op.’

O, verdorie. Ecco draaide zich om en nu zag hij ook de schaduw onder haar ogen. Hoe uitgemergeld haar gezicht was, hoe diep de lijnen om haar mond waren. Hij moest denken aan zijn grootmoeder en wat hij ervoor over zou hebben gehad om haar van al haar verdriet te verlossen.

Het meisje glimlachte stralend als de zon toen hij terugkwam. Ze lachte nog steeds toen hij ruw de onderarm van haar metgezel vastpakte. Zo dadelijk zal ze teleurgesteld zijn, dacht hij. Hij had geen idee of hij nog vermogens bezat of dat die in de tussentijd op een of andere manier waren vervlogen als de geur van een bloem of een kortstondige verliefdheid.

Ecco concentreerde zich, zocht de kracht in zichzelf en stuurde

die als een warme stroom naar haar toe. Hij kon het zelf nauwelijks geloven toen hij zag hoe de lijnen in het gezicht van de vrouw glad werden, haar blik een vredige uitdrukking kreeg en haar lippen hun bittere randje verloren. *Ik kan het nog steeds ...*

‘Wij danken u!’ Het meisje wierp zich weer neer op de junglegrond voor hem, die bezaaid was met afgevallen bladeren.

De oudere vrouw rommelde haastig in haar mand. ‘We hebben geen offers meegebracht, maar neem deze cacaovrucht! Die groeide in het wild bij de rivier, hier, u kunt de zaden roosteren.’

Ecco had er nu echt genoeg van. ‘Ik heb geen offers nodig, dat zien jullie toch! Ga nu en kijk niet om!’ beval hij strenger dan hij had bedoeld. Zijn hand plette de harde cacaovrucht tot hij de zaadjes tussen zijn vingers voelde glijden.

Nu glimlachte het meisje niet meer. In plaats daarvan keek ze gefascineerd toe. *Ik doe iets verkeerd!* Toch trokken de twee zich ten slotte met een laatste blik vol aanbidding terug in de jungle. Eindelijk had hij zijn rust terug.

Maar waarom voelde hij zich zo rusteloos?

Misschien omdat de ontmoeting allerlei herinneringen bij hem opriep. Aan een meisje – nee, een jonge vrouw – met een krachtig lichaam, een driehoekig kattengezicht en notenbruine ogen, die hem met haar blik altijd doorgrondde.

Kitana. Een van de jaguargodinnen van Elámon ... Een woodwalker zoals hij, maar dan met een gevlekte vacht.

Boos op zichzelf – *Waarom krijg ik haar niet uit mijn hoofd? Ze heeft tegen mij beslist!* – transformeerde Ecco zich weer en ging op weg naar zijn clan. Eindelijk was het woud weer dicht en groen, de droogte was voorbij en er werd geen bos meer in brand gestoken

om het te rooien. De jaguarwalkers hadden hun poot stijf gehouden en voorkomen dat het opnieuw zou gebeuren. Als hij in de jungle was, voelde hij zich goed, maar dat bleef nooit lang zo.

Hoe dichter hij bij het kamp van zijn clan kwam, dat slechts bestond uit een open plek van aangestampte aarde onder de beschutting van bomen, hoe langzamer zijn passen werden. Hij hoorde speels geblaas en de stem van zijn nicht Amai, die blijkbaar net aan het spelen was met de vierjarige Chula. Hij hoorde de mompelende stemmen van de ouderen, die bij elkaar zaten en botten aan het splijten waren om bij het merg te komen. Hij rook de klei van de rivieroever, die een van de jagers onlangs in zijn vacht had gesmeerd omdat het zogenaamd de geur van een roofkat maskeerde. Sommigen ontspanden zich als panthers, anderen waren in hun menselijke gedaante zodat ze hun handen konden gebruiken.

Zou ik omkeren? Weer gaan jagen? Nee, daar had hij ook geen zin in en hij had allang geroken dat een van zijn metgezellen een prooi had gepakt. Dus voegde hij zich bij de anderen in zijn tweede gedaante. Er klonken welkomstkreten, enkele clanleden schonken hem een glimlach of stuurden hem in gedachten een groet.

Wie heeft er deze keer jagersgeluk gehad? vroeg Ecco terwijl hij zijn katerkop tegen de slanke kuit van Amai wreef. Ze had haar haren net weer geknipt; vreemden verwarden haar soms met een jongen.

Je vroegere maatje, informeerde Amai hem met een blik vol medeleven.

Izora. Uitgerekend zij was de nieuwe partner geworden van zijn broer, de clanleider.

En uitgerekend hij kwam nu naar hem toe. ‘Je bent lang weg geweest,’ zei zijn broer. Zijn stem klonk afkeurend, zoals wel vaker.

‘Heb je niets meegenomen?’

Zeg maar dat jullie me gemist hebben, antwoordde Ecco, alsof het een grapje was.

Zijn spieren spanden zich.

‘Inderdaad, domkop.’ Amai gaf hem een vriendelijke por en legde haar hand op de vacht van zijn rug. ‘Noil, wat is er precies zo erg aan dat hij zo lang weggebleven is? Hij heeft alleen maar een paar slechte grappen gemist.’

‘Het zou fijn zijn als mijn broer zich aan zijn afspraken hield,’ was het antwoord.

Welke afspraken? gromde Ecco. *We hebben helemaal geen vaste afspraken gemaakt! Je hebt alleen terloops voorgesteld om niet langer dan twee dagen in het bos te blijven.*

Het leek oneindig lang geleden dat ze open met elkaar hadden gesproken en zich hadden verzoend. Nu voelde Ecco weer woede in zich opborrelen. Maar toen kwam zijn oma – op dit moment een magere wijfjespanter met een losse vacht – naar hem toe en likte zijn schouder. En toen hij aan de rand van de open plek ging zitten, rende Chula op hem af, sprong op hem en gromde alsof ze met hem wilde vechten.

Au, ik geef het op! Geamuseerd liet Ecco zich op zijn zij vallen, alsof ze hem verslagen had. Heel langzaam ontspande hij. Nee, hij zou hun niet vertellen over de ontmoeting in de jungle – veel te gênant. De anderen vonden het sowieso moeilijk te begrijpen waarom hij een tijdje als god in de stad had geleefd.

‘We hebben een bil voor je bewaard, Ecco.’ Izora bracht hem een stuk capibara zonder te laten blijken wat er door haar hoofd ging. Het deed bijna geen pijn meer om naar haar te kijken, maar waarom

had ze voor zijn broer gekozen? *Wat heeft die jongen dat ze bij mij niet heeft gevonden?*

Toch accepteerde hij de buit. Zonder iets te zeggen knikte hij naar Izora. Hij legde zijn poot op het vlees en zette er zijn hoektanden in.

‘Haha, ik zie dat je honger hebt ... Normaal gesproken ben je wat spraakzamer,’ zei Amai en de andere clanleden keken nieuwsgierig naar hem en wachtten af hoe hij zou reageren.

Ecco gaf het op. *Bedankt, het is erg sappig,* mompelde hij in de richting van zijn vroegere vriendin.

Ze had het kort na zijn terugkeer uit Elámon uitgemaakt, nadat ze vastgesteld had dat ze toch niet zwanger was zoals ze eerst had gedacht. Haar woorden galmden nog na in zijn hoofd. *Er zit iemand anders in je hart. Denk je dat ik dat niet heb gevoeld? Het is eigenlijk voorbij tussen ons, je wilt het alleen nog niet accepteren. Ik zou je eerder hebben verlaten als ik niet had gedacht dat ik zwanger was.*

Kwam het door Izora dat hij het bijna niet kon uithouden in deze clan? Of waren het de anderen? Hij was met deze walkers opgegroeid en had soms het gevoel dat hij zelfs wist hoe de binnenkant van hun vacht eruitzag. Zij, op hun beurt, kenden elke snorhaar, elke klauw van hem – zelfs de derde van zijn linkervoerpoot, die niet goed meer aangroeide – en elke uitdrukking in zijn maangele ogen. De clan was de enige familie die hij had ... en toch voelde het vaak alsof hij hier zou stikken.

Nee, verdorie, het is niet hun schuld, het is de mijne. Ik heb mijn plaats in het leven nog niet gevonden, dat is het. Leven in de clan is niet langer genoeg voor mij.

Na een tijdje stond Ecco weer op, nam snel afscheid van de anderen en glipte het bos in. *Waar ga je heen, jongen?* mopperde

zijn grootmoeder en ze snuffelde even aan de gistende brij die ooit schnaps zou worden.

Dat weet ik nog niet, loog Ecco.

Zijn bestemming was een verboden plek.

Hoe minder de anderen ervan wisten, hoe beter.

Een heel jonge god

Stap voor stap beklom Kitana samen met haar broer de treden van de jaguartempel, begeleid door het geluid van schelpenhoorns en trompetten. De geur van wierookhars hing in de lucht – zelfs na al die jaren hield Kitana er niet van, maar jammer genoeg maakte het spul deel uit van belangrijke ceremonies.

Er steeg een geroezemoes op uit de menigte, de aanwezigen waren gespannen. Er was zo veel gebeurd de afgelopen zes maanden. De koning was vermoord door de Eerste Priester van Elámon en zijn volgelingen, en Elámon was veroverd door de naburige stadstaat Quimal en zijn slangengoden. Maar Kitana en Ecco hadden kunnen voorkomen dat de veroveraars de macht overnamen en de voormalige Eerste Priester was gedwongen de stad in ongenade te verlaten. Er waren meer dan honderd doden gevallen. Haar volk had wanhopig behoefte aan troost en hernieuwd vertrouwen.

‘Zie ik er plechtig genoeg uit?’ Onzeker keek Elki haar van opzij aan – met die felgroene ogen die alleen hij in haar familie bezat. Onrustig streek hij zijn schouderlange donkerbruine haar naar achteren, waardoor zijn hoofdtooi van veren en parelmoer bijna in de war raakte. ‘Een jaguargod moet altijd ...’